

- tytułem subsydiarnym, w razie nieprzekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, uwzględnienie żądań skarżącej przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Błędne domniemania prawne, błędne uzasadnienie, błędne zastosowanie rozpatrywanego przepisu prawa, brak postępowania dowodowego (art. 30 akapit piąty, AT. 249 i 254 WE w związku z art. 6 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności).

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy w świetle prawa wspólnotowego krajowy organ regulacyjny jest właściwy do kontroli przestrzegania zakazu określonego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 lipca 2004 r. — Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 7—20; Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 323—336.

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21—32; Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 337—348.

⁽³⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33—50; Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 349—366.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51—77; Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 367—393.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 28 listopada 2008 r. — Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie/Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Sprawa C-522/08)

(2009/C 69/32)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo wspólnotowe zezwala Państwom Członkowskim na wprowadzenie zakazu adresowanego do wszystkich przedsiębiorców świadczących usługi telekomunikacyjne, uzależniania zawarcia umowy o świadczenie usług od zakupu innej usługi (sprzedaż łączona), w szczególności, czy tego rodzaju środek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Dyrektyw pakietu telekomunikacyjnego (dyrektywa nr 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń ⁽¹⁾); dyrektywa nr 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej ⁽²⁾); dyrektywa nr 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej ⁽³⁾ oraz dyrektywa nr 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników ⁽⁴⁾)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 4 grudnia 2008 r. — Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG przeciwko „Österreich”-Zeitungsverlag GmbH

(Sprawa C-540/08)

(2009/C 69/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG

Strona pozwana: „Österreich”-Zeitungsverlag GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 5 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) ⁽¹⁾ lub inne przepisy tej dyrektywy stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym zapowiadanie, oferowanie lub przyznawanie nieodpłatnych dodatków do druków periodycznych, jak również zapowiadanie nieodpłatnych dodatków do innych towarów lub usług, z zastrzeżeniem wymienionych enumeratywnie wyjątków, jest niedozwolone bez konieczności sprawdzania w indywidualnym przypadku wprowadzającego w błąd, agresywnego lub w inny sposób nieuczciwego charakteru praktyki handlowej, również wtedy gdy uregulowanie to służy nie tylko ochronie konsumentów, lecz także innym celom, które nie są objęte przedmiotowym zakresem zastosowania tej dyrektywy, przykładowo utrzymaniu pluralizmu mediów lub ochronie słabszych konkurentów?